

Jana Štroblová - ukázky z tvorby

Vystřízlivění

No ano, pili jsme víno, co má dobrou vinětu,
do sluchu sléтал smích jak lehké sny do lože,
dalo se nemyslet na to, kdo ublížil mně tu
a komu já; pak - ta hra tatam, protože...
protože...

Mimo lokál jsme mohli už hráti si jen na výbuch.
V mátožné vteřince pravdy, kdy žert marně jiskřit chce.
Zas každý sám pod nebem, kde
na mraky roztrhaný Bůh
spouští protestsong vichřice.

Očistec

Očistec,
ptá se zbrklý týden, hnáný ku neděli,
je půlráj či půlpeklo?

(Když ráj už je za lesem...!)

Proč se ptát? Spadla jsem z višně,
včely mi uletěly,
mléko z plotny mi uteklo,
jsem celá pryč,
ale jsem.

Nejistota

To jsem chtěla: Kraj nezvratný jak ústava
(živly ho od nás neodtrhnou, strmí -
pravěce, prvobytně zůstává.)
Prvohůrky a prvostromy.
Slova v kamenech rytá, ne vyřčená na půl úst.
Svět, jak jej vyprávěli u svých ohňů starci.
A teď odchází, tuším - větrím - zkázu růst?
trávu plát?

- cítím - s tím, co se kde ztrácí.
Ten-tamten už umře, i ty už už zesínáš,
zde padne strom,
tam most, věž, dům se zbourá.
Onomu řeknou padej!, jinému nejsi náš!,
zde se rozpadne kostel,
tam město,
zde hora.
A což teprv city. Cit,
jak když odbíjí poledne,
tak překotně... letný jako věčnost hmyzí...
ještě je tu... už ne... ještě jednou se ohlédne...
vrací se a zas jde... rukávem větru nám mávne...
vtom mizí...

Přepis podle dodané stránky ze sborníku.